

מסורת הש"ס

הישן תחת המטה

פרק שני סוכה

כא.

עין משפט  
נר מצוה

**אהל אהל ריבה.** אהלס טובא כתיבי צפרשת פרה לרבות אף העשוי מאילני: **מפני קבר הסהוס.** כל שם קבר הסהוס וטומאת הסהוס שצ"ס לשון ספק הוא כההוס שאינו גלוי. מפני קבר הסהוס שכל העיר היו מסופקין שמה יש שם קבר ואין לו למת חלל טפח וטומאה שהיא לרובא בוקעת ועולה לרקיע לכן היו נוטין אותה ע"ג כיפין שאפי' שם קבר מתחת הרי חלל **מפסיק: ומציאין נשים עוצרות כו'.** משום ההיא דתנן (פרה פ"ג מ"ו) מטמאין היו את הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו מיד להוציא מלגן של דקוין שהיו אומרים במעורבי השמש היטה נעשים וכיון דטבול ויס כשר צפרה עשו שם קבר מתחת הרבה כדי שלא יחלזו זה תקנו כל מעשה פרה בכלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה והכהן השורפה הזקיקוהו לפרישת צבעת ימים ואין אחיו הכהנים נוגעין בו כדלמרינן בפ' קמח דיומא (דף כג.) ואמר מר מוזין עליו כל צבעה ותקנו שהיו מיתונות הללו ממלאין לו מים לקדש בהן מי חטאת ומשום מעלה תקנו שהיו טהורים מכל טומאה ובתוספתא<sup>(א)</sup> שנינו עד שהיו בני צבעה ובני שמנה שנים מגדלין אותן ולא יותר שלא ראו קרי: **ומציאין שורים.** כשהיו רוצים לילך ולמלאות מים חיים מן השילוח: **וכוסם של אבן צדיהם.** שכל מעשה היו בכלי אבנים כדפרישית: **יחדו לטוב המים ומלאות.** קסבר האי תנא מילוי צעין ולא שישלשל צבול: **מפני קבר הסהוס.** שמה יש כאן טומאה: **אלא שורים.**

שכריסם רחבות ומיתונות יושבין עליהם וכריסן מפסיק שאין המיתונות מחליין על הארץ ולקמן מפרש טעמא אחאי לא היו מציאין דלתות. אלאהם אשמעינן רבי יהודה שדירתן של שורים שהיא כעין גג וחלל של בהמה הוא האהל המפסיק ואע"ג דאין עשוי בידי אדם: **כמלא אגרוף.** אהל שרחב כמלא אגרוף שהוא יותר מטפח מודה רבי יהודה שאע"פ שאינו עשוי בידי אדם חשבו להיות אהל דבמלא אגרוף מצינו חשבו למאור שאינו עשוי בידי אדם כדמתן בזהלות (פ"ג מ"א וכלם פ"ג מ"ב) ובמס' בכורות מיימין לה פירק על אלו מומין (דף כ:) מאור שלא נעשה בידי אדם שיעורו להוציא את הטומאה לארץ כמלא אגרוף והוא אגרוף של גג אצטני וישנו גדול כראש כל אדם וכו' אר"י דאין אהל היכא דאין עשוי בידי אדם בטפח קאמר: **בשקפין.** סלעים הנופלים ומתפרקין ברוח ויש חור גדול במקום עקירתן: **נקיקי.** ציקועין: **והרי דלת דיש בה כהה אגרופים.** מן הקרקע עד הדלת וקא' א"ר יהודה לא היו מציאים דלתות קא' סלקא דעמיה משום דאין דרך אהל בכך וכל שכן שורים: **כל עיקר.** (א) לא משום דאין אהל אלא שלא תהא דעתו של מיתונן גסה עליו פרייו"י בלע"ו שמתוך שאינו ירא ליפול והרי הוא בטוח כאילו הוא בעלייה רחבה ויוצא ראשו חוץ לדלת ומאחיל לפיכך מציאין שורים בלי דלתות ומתוך שהוא ירא ליפול אינו מוציא ראשו להלן מן רחב השור: **בקצר**

עבדין למ"ד אהל זרוק לא שמה אהל דאפי' שיהיה תיבה ומגדל לא חייצי: **והתינוקות** יושבין. בתוספתא דפרה (פ"ג קנ"ג) דהכל שוין שהמיתונות צריכין טבילה כלומר הכל שוין בין ר' עקיבא בין ר' יוסי הגלילי שנחלקו לענין האהל כדמתן במסכת פרה פ"ג [מ"ד] צריכין היו המיתונות להוות דברי ר' יוסי הגלילי ר"ע אומר לא היו צריכין להוות: **י"ר"ן לתוך המים ומלאות.** קסבר האי תנא מילוי ידים צעין ולא שישלשל צבול כן פירש בקונטרס ותימה גדולה פירש דבכולהו סתמי מוכיח במסכת פרה (פ"ג משה (א) שהיו מוליכין צבול כדי למלאות ואפילו נתמלא הכלי מאילוי משמע דכשר צבוליה דמתן במס' פרה פ"ה (מ"ו) השוקת שצבול אין ממלאין בה היתה כלי וצברה בסוד ממלאין עוד תניא בתוספתא דפרה אמר לפני רבי עקיבא משום רבי ישמעאל כבוקט של אבן אין תלויין בקרני שורים כיון ששמו שורים לשמות נתמלאו הכבוקט אמר להם אל תתנו מקום ללדוקים לרדות (א) (אחריו) וגרפה לפרש דבהכי פליגי רבי יוסי ורבנן דרבנן סברי משום ההוא פורתא לא חיישינן לקצר הסהוס ורבי יוסי חייש: **תניא נמי הכי.** משמע לכאורה שהיא צרייחא והיא משנה שלמה במסכת אהלות (פ"ג מ"ו) סיפא דההיא דלעיל דהכי תנן הסהוס רבי יהודה אומר כל אהל שאינו עשוי בידי אדם אינו אהל ומודה בשקפיים וסלעים: **והרי דלת דיש בה כהה אגרופים.** מימה היכי סלקא דעתא דמקשה שלא יועילו דלתות והלא בידי אדם הוא דמדעת הנוחו לשם אהל ועוד מאיה טעם יש לשוורים להועיל יותר מן הדלתות ובקונטרס פירש קא' סלקא דעמיה משום דאין דרך אהל בכך וכל שכן שורים ולפי זה תיקשי ליה היא גופא וי"ל דקא' סלקא דעמיה דבעלי חיים חשיבי להכיל טפי מדלתות ליחשב אהל אף על פי שאין דרך אהל בכך ולא שייך טעם זה אלא בדבר התלוי בצבול ולא למאי דילפינן ממשכן: **שדעתו** שר' תינוק גסה ע"יו. קסבר ר' רבי יהודה אהל זרוק שמה אהל דמשמע הא לא מפני שדעתו גסה היו מציאין דלתות: **ובצננות**

**י"ר"ף אהל אהל ממשכן.** וא"ת אי ממשכן יליף חפילו עשוי בידי אדם נמי לא יציא את הטומאה אלא פשתן כדלשכחן פרק צמה מדליקין (שבת דף כו: וכו') דמתן כל היצוא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלס אלא פשתן ויליף בגמרא אהל אהל ממשכן וי"ל דכל המאהילים דמטמאים ילפינן בצפרי

צפרשה פרה בקל וחומר ממאורע דתניא מניין שמה שאר המאהילים כאהל המת אחרת מה מאורע הקל עשה זו כל המאהילים כאהל מת החמור לא כל שכן דלגבי מאורע כתיב מושבו ודרשינן בתורת כהנים מושבו טמא מכאן אמרו הטמא יושב תחת האילן וטהור עוזב טמא וא"ת אס כן כי לא עשיו נמי בידי אדם יליף בקל וחומר ממאורע וכי תימא אס כן ג"ש מאי אהניא הא אינטיכא ליה לדרשה דפרק צמה מדליקין דכל היצוא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלס ויש לומר דמושבו לא משמע לא ריבוי ולא מיעוט לענין שאינו עשוי בידי אדם ולרבי יהודה דמטמא רחמנא גבי מת ילפינן מאורע הקל בקל וחומר ממת דלא מטמא ולרבנן לא מחלק לא הכא ולא הכא ואף על גב דסתם סיפרא רבי יהודה אחיא ספרי ההיא דאילן כרבי יהודה דאמר בשמעתין מודה היה רבי יהודה כמלא אגרוף וא"ת וכיון דשאר המאהילים ילפינן ממת ק"ו ממאורע אס כן ימא דיו אלא מטמא עוצרים כמו קוצרי המת שהיו עוצרים באכסדרה ויש שם כלים דמאורע עוזב אינו מטמא צבול כדתיב בתורת כהנים וכדמתן במסכת נגעים פ' י"ג (מ"ו)

ויש לומר דק"ו זה אינו אלא גלויי מילתא צעלמא הוא דלא ילפינן ממשכן למעוטי שאר המאהילים: **ומביאין נשים עוברות ויולדות.** אע"פ שהיו המיתונות טמאים צנדה ויולדות לא היו חוששין אלא לשומרן מטומאת מת דצביא האהל ומטומאה היוצא מגופו כגון צבול קרי דכתיב בתוספתא<sup>(א)</sup> שהיו מגדלין אותן עד שהיו בני שבע שנים או שמנה ולא יותר שלא יראו קרי וקצת תימה מה מועיל מילוי זה שהיו ממלאין במיתונות סוף סוף צעין איש צבעת קידוש שנותנין האפר במים אלא צבעת האהל לרבי יהודה או לרובן דמכוח פרק טרף בקלפי (יומא דף מג.) יש לומר דמה שהיה יכול לתקן מתקין משום מעלה דכולה מילתא מעלה צעלמא כדתיב צריס (א) (יומא) (דף כ:): **ועל גביהן דלתות.** מאן דאמר בגיטין (דף כ:) ובמזיר פרק כהן גדול (דף נה.) ובפ' בכל מערבין (עירובין דף ל:) ובפרק צבול דחגיגה (דף כה.) דאהל זרוק לא שמה אהל לחוץ צפני הטומאה מצי למימר דקסבר לה כרבי יהודה דאמר בשמעתין לא היו מציאין דלתות אלא שורים שכריסותיהן רחבות ואע"פ שגם הם אהל זרוק מ"מ צדיהו גלי רחמנא דחשיבי אהל כדדרשינן מדכתיב (איוז) וצננות וגידים סתוככי ומיהו לר' אליעזר דלקמן ודאי קשה דמפרש טעמא דשורים משום דמגינים על הרועה שלהם וקושא דמטה משני משום דהויא אהל ערפי ולהאי טעמא קשה היכי עבדין למ"ד אהל זרוק לא שמה אהל דאפי' שיהיה תיבה ומגדל לא חייצי: **והתינוקות** יושבין. בתוספתא דפרה (פ"ג קנ"ג) דהכל שוין שהמיתונות צריכין טבילה כלומר הכל שוין בין ר' עקיבא בין ר' יוסי הגלילי שנחלקו לענין האהל כדמתן במסכת פרה פ"ג [מ"ד] צריכין היו המיתונות להוות דברי ר' יוסי הגלילי ר"ע אומר לא היו צריכין להוות: **י"ר"ן לתוך המים ומלאות.** קסבר האי תנא מילוי ידים צעין ולא שישלשל צבול כן פירש בקונטרס ותימה גדולה פירש דבכולהו סתמי מוכיח במסכת פרה (פ"ג משה (א) שהיו מוליכין צבול כדי למלאות ואפילו נתמלא הכלי מאילוי משמע דכשר צבוליה דמתן במס' פרה פ"ה (מ"ו) השוקת שצבול אין ממלאין בה היתה כלי וצברה בסוד ממלאין עוד תניא בתוספתא דפרה אמר לפני רבי עקיבא משום רבי ישמעאל כבוקט של אבן אין תלויין בקרני שורים כיון ששמו שורים לשמות נתמלאו הכבוקט אמר להם אל תתנו מקום ללדוקים לרדות (א) (אחריו) וגרפה לפרש דבהכי פליגי רבי יוסי ורבנן דרבנן סברי משום ההוא פורתא לא חיישינן לקצר הסהוס ורבי יוסי חייש: **תניא נמי הכי.** משמע לכאורה שהיא צרייחא והיא משנה שלמה במסכת אהלות (פ"ג מ"ו) סיפא דההיא דלעיל דהכי תנן הסהוס רבי יהודה אומר כל אהל שאינו עשוי בידי אדם אינו אהל ומודה בשקפיים וסלעים: **והרי דלת דיש בה כהה אגרופים.** מימה היכי סלקא דעתא דמקשה שלא יועילו דלתות והלא בידי אדם הוא דמדעת הנוחו לשם אהל ועוד מאיה טעם יש לשוורים להועיל יותר מן הדלתות ובקונטרס פירש קא' סלקא דעמיה משום דאין דרך אהל בכך וכל שכן שורים ולפי זה תיקשי ליה היא גופא וי"ל דקא' סלקא דעמיה דבעלי חיים חשיבי להכיל טפי מדלתות ליחשב אהל אף על פי שאין דרך אהל בכך ולא שייך טעם זה אלא בדבר התלוי בצבול ולא למאי דילפינן ממשכן: **שדעתו** שר' תינוק גסה ע"יו. קסבר ר' רבי יהודה אהל זרוק שמה אהל דמשמע הא לא מפני שדעתו גסה היו מציאין דלתות: **ובצננות**

ג' מ"י פ"צ מהלכות פרה הלכה ו' סנה עשין לנח:

לעזי רש"י פרייו"י (פריב"ד.) מכיר, מורגל.

רבינו חננאל יליף אהל אהל כתיב הכא אדם כי ימות באהל ובכתיב תחת יופורש את האהל על המשכן, מה להלן בידי אדם, הכא נמי בעינן אהל העשוי בידי אדם. איני והתנן במסכת פרה פ"ג חצירות היו בירושלים נטיות על גבי סלע, ותחתיהן חלול מפני קבר התהום כו'. פ"י שאם יש שם קבר נטיות נעשה חלול ואין טומאה בוקעת ועולה למעלה מן האהל, לפיכך המיתונות (ה)מתגדלים באותן חצירות, וכן כשהיו מוליכין אלו המיתונות מן החצירות ההן להר הבית היו מרכיבין אותן על גבי שוורים, וכל גבי השוורים לדלתות, והמיתונות יושבין למעלה, שאם יש שם קבר, הדלתות נכשות אהל והן מפסיקין בין הטומאה למעלה, ונתיב ר' יהודה אומר לא היו מביאין דלתות אלא שורים, והא שורים שאינו עשוי בידי אדם, ומשני ר' אליעזר כי בעי ר' יהודה אהל בידי אדם (ב' טפח) [בטפח], ומודה ר' יהודה כמלא אגרוף שהוא יותר מטפח, כדכתיב באבן או באגרוף, שאע"פ שאינו עשוי בידי אהל הוא. מדקתני [ומודה] ר' יהודה בשקפין ובנקיקי השלעים. והאי דקתני לא היו מביאין דלתות אלא שורים, אביי אמר הכי קתני, לא הוצרכו להביא דלתות, דיי להם בשוורים, רבא אמר חייש ר' יהודה, הואיל ודעת המיתונות גסה, שמה יוציא כו', לפיכך אמר אין מביאין דלתות אלא שורים.